



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 525/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom, Podjavorinskej 7, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Nc 7/2021 z 23. novembra 2021 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 39/2018 z 23. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením a rozsudkom najvyššieho súdu v konaní o jeho dovolaní v civilnom spore. Obe rozhodnutia žiada zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Zákonom č. 245/1994 Z. z. bol do zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“) zavedený § 16, podľa ktorého sa ustanovenia tohto zákona o prechode vlastníctva na obce s účinnosťou od 1. novembra 1994 použijú aj vo vzťahu k tomu majetku, ktorého vlastníkom sa stala Slovenská republika v období od účinnosti zákona o majetku obcí, t. j. od 1. mája 1991 do 2. januára 1993. Toto znenie § 16 zákona o majetku obcí bolo účinné len do 19. júla 1995, keď nadobudol účinnosť zákon č. 147/1995 Z. z., ktorým bol § 16 zákona o majetku obcí zmenený tak, že (i) vlastníctvom obcí, počnúc 1. novembrom 1994, je aj majetok podľa ods. 2, ktorého vlastníkom sa Slovenská republika stala

1. januára 1993 (podľa ústavného zákona č. 541/1992 Zb. o delení majetku Českej a Slovenskej Federatívnej republiky medzi Českú republiku a Slovenskú republiku a jeho prechode na Českú republiku a Slovenskú republiku) a (ii) majetkom, na ktorý sa vzťahuje ods. 1, sú pozemky vo vojenských obvodoch, ktoré boli vo vlastníctve obcí k 31. decembru 1949 a boli vo vlastníctve Slovenskej republiky k 31. októbru 1994.

3. V súvislosti s prijatím zákona č. 245/1994 Z. z. si sťažovateľ voči [REDAKOVANÉ], uplatnil nárok na vydanie pozemkov v [REDAKOVANÉ] a v [REDAKOVANÉ], keďže išlo o pozemky, ktoré mu pôvodne patrili. Jeho nároku bolo vyhovené len v rozsahu pozemkov v [REDAKOVANÉ]. Preto sa svojho nároku vo vzťahu k pozemkom v [REDAKOVANÉ] domáhal proti žalovanému žalobou z augusta 1995.

4. Okresný súd rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol, pretože pozemky v [REDAKOVANÉ] sa nenachádzali vo vojenskom obvode. Nestotožnil sa s argumentáciou sťažovateľa, že pozemky nadobudol už na základe zákona č. 245/1994 Z. z. účinného do 19. júla 1995, a preto mu nemohli byť zákonom č. 147/1995 Z. z. odňaté. Okresný súd sa nestotožnil ani s tým, že by zákonom č. 147/1995 Z. z. došlo k porušeniu zákazu spätnej účinnosti právnych noriem. Poukázal na závery nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 3/00, v zmysle ktorých zákonodarca môže v odôvodnených prípadoch uplatniť aj spätnú účinnosť právnej úpravy na už existujúce právne vzťahy. Poznamenal, že pri prijatí zákona č. 245/1994 Z. z. si zákonodarca neuvedomil všetky dôsledky, ktoré táto právna úprava prinesie, a na základe skúseností z uplatňovania tejto novely reštitučné nároky upravil jasnejšie zákonom č. 147/1995 Z. z. Okresný súd zdôraznil, že ústavnosť zákona č. 147/1995 Z. z. bola preskúmaná nálezom ústavného súdu č. k. PL. ÚS 30/95 (zverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 130/1996 Z. z.), v ktorom nedospel k nesúladu § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 147/1995 Z. z. s ústavou.

5. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd považoval za preukázané, že pozemky prešli do vlastníctva Slovenskej republiky na základe ústavných zákonov po zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a nenachádzajú sa vo vojenskom obvode. Tiež pripomenul, že dôvodom na prípravu zákona č. 147/1995 Z. z. bolo, že predchádzajúci zákon č. 245/1994 Z. z. mal vážne legislatívne nedostatky. Krajský súd vychádzal z účelu zákona č. 147/1995 Z. z., ktorý sa snažil odstrániť nedôslednosť zákona č. 245/1994 Z. z., ktorý taxatívne neurčoval, na ktorý majetok sa tento prechod vlastníctva zo zákona na obec vzťahoval. Krajský súd pripustil, že zákon č. 147/1995 Z. z. retroaktívne upravil vlastníctvo obcí tak, že konkretizoval tento majetok ako pozemky vo vojenských obvodoch s tým, že zákon č. 147/1995 Z. z. upravuje nadobudnutie vlastníctva už raz upravené zákonom č. 245/1994 Z. z., pretože obidva zákony sa vzťahujú na rovnaké časové obdobie. Krajský súd prisvedčil sťažovateľovi, že platí zákaz retroaktivity, avšak výslovne iba pre oblasť trestného práva hmotného. Tiež dodal, že zákaz retroaktivity je všeobecne adresovaný zákonodarcovi a súlad § 16 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z. z. s ústavou už bol ústavným súdom posúdený v náleze č. k. PL. ÚS 30/95, kde bol sformulovaný záver, že tieto ustanovenia oproti úprave podľa zákona č. 245/1994 Z. z. precíznejšie a jasnejšie upravujú jednotlivé stránky vlastníctva obcí. Preto krajský súd po výklade § 16 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku okresného súdu.

6. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dovolání podle § 421 ods. 1 písm. a) Civilního sporového řádku. Přípustnost dovolání odůvodnil tím, že směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek okresního soudu a rozhodnutí krajského soudu záviselo od vyřešení právní otázky, při které řešení sa krajský soud odklonil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Za nesprávné právní posouzení stěžovatel označil spätnú aplikáciu § 16 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z. z., čím došlo k porušení zákazu spätného pôsobenia právnych predpisov. Stěžovatel poukázal na rozhodnutia najvyššieho a ústavného soudu, podľa ktorých je retroaktivita všeobecne závazných právnych predpisov nežiaducim javom, ktorý môže byť prípustný iba výnimočne za súčasného splnenia viacerých podmienok. Stěžovatel považuje obmedzujúce zákony, ktoré so spätnou účinnosťou pôsobia na uzatvorené skutkové stavy za nezlučiteľné s princípmi právného štátu. V tejto súvislosti poukázal na to, že reštitúcia podľa zákona č. 245/1994 Z. z. tých pozemkov, ktoré sa nenachádzali vo vojenských obvodoch, sa zákonom č. 147/1995 Z. z. zrušila. Pre nadobudnutie vlastníckeho práva určujúca právna skutočnosť podľa zákona č. 245/1994 Z. z. sa nadobudnutím účinnosti zákona č. 147/1995 Z. z. stala právne irelevantnou. Stěžovatel sa nestotožnil ani s tým, že by sa ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 30/95 zaoberal prípustnosťou retroaktívneho pôsobenia noriem § 16 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí v znení zákona č. 147/1995 Z. z.

7. Dovolanie stěžovateľa bolo pridelené na rozhodnutie senátu najvyššieho soudu v zložení sudkýň Trnkovej a Bajánkovej a sudcu Gorásza. Na základe opatrenia k rozvrhu práce bolo dovolanie po prerušení odvolacieho konania pre podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov pridelené do iného senátu najvyššieho soudu v zložení sudkýň Svetlovskej a Klenkovej a sudcu Dubaňa. Proti sudcom Svetlovskej a Dubaňovi podal stěžovatel námietku zaujatosti pre ich prechádzajúce pracovné skúsenosti s vecou a so žalovanou. Sudkyňu Klenkovú stěžovatel namietal pre neodôvodnenú zmenu v zložení senátu, keď pôvodní sudcovia Gorász a Trnková odišli do dôchodku, no sudkyňa Bajánková je stále aktívna, a preto nebol dôvod, aby jej bola vec odňatá. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 23. novembra 2021, ktoré bolo advokátovi stěžovateľa doručené 5. januára 2022, najvyšší súd rozhodol, že členovia senátu nie sú vylúčení z rozhodovania o dovolaní stěžovateľa. Po vyžiadaní stanovísk členov senátu k namietanej zaujatosti najvyšší súd dospel k záveru, že podmienky na ich vylúčenie neboli naplnené. Poukázal na závery Európskeho soudu pre ľudské práva, podľa ktorých sa na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje dôkaz o skutočnej zaujatosti. Tiež dodal, že objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo i len tieň pochybnosti o nestrannosti sudcu, ho automaticky vylučuje z rozhodovania veci.

8. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom najvyšší súd dovolanie stěžovateľa zamietol. Konštatoval, že krajský súd, riadiac sa zmyslom a sledovaným cieľom zákona č. 147/1995 Z. z., rozhodol vecne správne, keď potvrdil rozsudek o zamietnutí žaloby. K námietke stěžovateľa o nesúlade zákona č. 147/1995 Z. z. so zákazom pravej retroaktivity poukázal najvyšší súd na nález Ústavného soudu Českej republiky č. k. PL. ÚS 24/98, podľa ktorého je nepravá retroaktivita pri reštitučných predpisoch v právnej teórii aj v praxi považovaná za prijateľnú. Primárne však najvyšší súd vychádzal z nálezu ústavného soudu č. k. PL. ÚS 30/95, v ktorom ústavný súd dospel k záveru, že zákon č. 147/1995 Z. z. ako celok nie je v nesúlade s ústavou. K tomu uviedol, že ak ústavný súd v rámci prieskumu zákona č. 147/1995 Z. z. nezistil nesúlad § 16 ods. 2 s vtedy namietanými článkami ústavy, nezistil ani nesúlad so zákazom pravej retroaktivity. Podľa čl. 144

ods. 2 ústavy je právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí o návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ústavy záväzný. Preto bol najvyšší súd povinný rešpektovať závery ústavného súdu, že v rámci posudzovania prvotnej súladnosti zákona č. 147/1995 Z. z. skúmal aj zákaz pravej retroaktivity právnych noriem upravujúcich vlastníctvo. Argumenty sťažovateľa vo vyjadrení po rozhodnutí ústavného súdu vyhodnotil ako neprípustné dopĺňanie dovolacích dôvodov.

III.

9. Sťažovateľ vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššiemu súdu vytýka zužujúci, neúplný a čiastočne arbitrárny výklad § 49 a nasl. Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ poukazuje na subjektívne a objektívne hľadisko posudzovania nestrannosti sudcu v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. V aplikačnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia podľa sťažovateľa absentuje posúdenie objektívnej stránky nestrannosti ním namietaných sudcov a zdôvodnenie odňatia veci stále aktívnej sudkyňi Bajánkovej.

10. Sťažovateľ porušenie práva na súdnu ochranu identifikuje aj v tom, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho právnym názorom doručeným najvyššiemu súdu po rozhodnutí ústavného súdu o odmietnutí návrhu na začatie konania o súlade zákona č. 147/1995 Z. z. s ústavou. Tiež mu vytýka, že nereagoval na jeho argumentáciu, že mu vlastnícke právo k pozemkom vzniklo priamo zo zákona č. 245/1994 Z. z., a preto mu už následnou novelizáciou zaniknúť nemohlo.

IV.

11. Z obsahu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 od. 1 ústavy a základných zásad činnosti všeobecných súdov pri zohľadnení účelu a zmyslu zásady uvedenej v § 3 ods. 3 druhej vety zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorej ak súd rozhoduje v senáte, sú zákonnými sudcami všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce, nevyhnutne vyplýva, že vydaním zmien a doplnkov v rozvrhu práce nemožno bez zákonných predpokladaných dôvodov meniť personálne zloženie senátov v už pridelených veciach (IV. ÚS 459/2012).

12. V rozsahu proti uzneseniu najvyššieho súdu z 23. novembra 2021, ktoré bolo advokátovi sťažovateľa doručené 5. januára 2022, je ústavná sťažnosť (doručená ústavnému súdu 3. júna 2022) podaná po viac ako dvoch mesiacoch od začatia plynutia dvojmesačnej lehoty podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Z tohto dôvodu bola v tomto rozsahu podľa 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podaná odmietnutá. S touto námietkou sťažovateľa je však nevyhnuté vysporiadať sa vecne, keďže zmena senátu sa priamo odrazila v rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa.

13. V sťažovateľovej veci nedošlo k zmene personálneho zloženia senátu bez splnenia zákonných predpokladov. Najvyšší súd sťažovateľovi ozrejmil, že vec bola do senátu 4C pridelená na základe opatrenia, ktorým bol zmenený a doplnený rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2021. Sťažovateľ namieta, že vec mala byť ponechaná senátu, do ktorého bola na rok 2021 zaradená sudkyňa Bajánková. K tomu možno doplniť, že podľa § 51 ods. 4 a 6 zákona o súdoch je možné prerozdeliť už pridelené veci aj v prípade zmien v obsadení súdu sudcami či výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov. Z opatrenia vyplýva, že veci pridelené do senátu 8C do 31. decembra 2020, ktoré neboli vybavené do 31. januára 2021, sa prerozdelia náhodným výberom medzi šesť súdnych

oddelení. Pri akceptovaní názoru sťažovateľa by muselo byť zo 137 prerozdeľovaných vecí 35 pridelených do senátu, do ktorého bola v roku 2021 zaradená JUDr. Bajánková (a zvyšných 102 vecí by muselo byť presunutých do súdneho oddelenia sudcovi, ktorý v senáte 8C pôsobil v roku 2020), čo by jednoznačne spôsobilo nerovnomernosť zaťaženia súdnych oddelení. Pre záver o tom, že nedošlo k zásahu do práva sťažovateľa na zákonného sudcu, je rozhodujúce, že postup všeobecného súdu bol v súlade s rozvrhom práce a jeho dodatkami za splnenia zákonných predpokladov.

14. Obsahom základného práva na nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. So sťažovateľom vznesenou námietkou zaujatosti sa najvyšší súd v namietanom uznesení vysporiadal ústavne konformným spôsobom. Sťažovateľovi sa nepodarilo preukázať záujem sudcov na spore alebo ich osobný vzťah k subjektom na žalovanej strane. Ich krátkodobé pracovné skúsenosti v štátnych podnikoch pred dvadsiatich rokov nie sú spôsobilé vyvolať objektívne pochybnosti o ich nestrannosti, resp. o ich záujme na pre sťažovateľa nepriaznivom výsledku sporu. Je prirodzené, že nielen sudcovia majú pracovné skúsenosti z rôznych právnických profesií. Preto len bez ďalšieho takáto okolnosť nemôže mať za následok vylúčenie sudcov z rozhodovania. Navyše, keď rozsudok o zamietnutí dovolania nie je poznačený arbitrárnosťou, vychádzajúc z viacerých právnych záverov ústavného súdu týkajúcich sa v sťažovateľovej veci rozhodujúcich právnych predpisov. Preto je námietka nezákonného zloženia senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní sťažovateľa, nedôvodná.

15. Vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu treba ďalej uviesť, že ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou (III. ÚS 391/09). Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli význam a účel zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavne skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

16. Neobstojí sťažnostná námietka, že najvyšší súd nereagoval na ten názor ústavného súdu, že ak právnu normu možno vysvetľovať aj spôsobom nesúladným s ústavou, tak všeobecný súd má aplikovať ten výklad, ktorý je v súlade s ústavou. V sťažovateľovej veci neprichádzal do úvahy neústavný výklad § 16 zákona č. 147/1995 Z. z., keď ústavný súd už v náleze č. k. PL. ÚS 30/95 konštatoval, že odseky 1 a 2 sú v súlade s ústavou. Preto nebolo potrebné, aby najvyšší súd reagoval

konkrétne na túto sťažovateľom citovanú časť rozhodnutia ústavného súdu, ktorá bola v odôvodnení uznesenia spomenutá len okrajovo.

17. Nedôvodná je aj sťažnostná námietka, že najvyšší súd nereagoval na tvrdenia v písomnom vyjadrení k uzneseniu ústavného súdu. Najvyšší súd správne vyhodnotil toto vyjadrenie sťažovateľa ako neprípustné dopĺňanie dovolacích dôvodov. Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že musel z obsahu textu dovolania vyabstrahovať právnu otázku, ktorá podľa sťažovateľa mala byť krajským súdom vyriešená rozdielne ako súdom dovolacím. Avšak, aj keby sťažovateľ v tomto vyjadrení predostrel akékoľvek vo veci dosiaľ neprezentované právne názory a nešlo by o dopĺňanie dovolacích dôvodov, neboli by v okolnostiach sťažovateľovej veci spôsobilé odvrátiť viazanosť najvyššieho súdu rozhodnutím ústavného súdu o tom, že § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 147/1995 Z. z. je v súlade s ústavou. Preto ho najvyšší súd ústavne konformným spôsobom aplikoval na situáciu, keď predchádzajúca práva úprava umožňovala sťažovateľovi nadobudnúť aj pozemky nenachádzajúce sa vo vojenských obvodoch.

18. Bez relevancie je aj námietka, že najvyšší súd nezodpovedal pre sťažovateľa kľúčovú otázku, či mu vlastnícke právo k pozemkom vzniklo a následne zaniklo alebo či mu nikdy nevzniklo. Už okresný súd konštatoval, že sťažovateľ podal žalobu v čase účinnosti zákona č. 147/1995 Z. z., a preto vyhodnocoval, či sťažovateľ v konaní preukázal všetky podmienky nadobudnutia vlastníctva k pozemkom aj podľa § 16 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí. V konaní nebolo sporné, že pozemky nie sú vo vojenskom obvode, a preto nedošlo k naplneniu všetkých predpokladov prechodu vlastníctva zo štátu na sťažovateľa. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že z rozhodnutí, ktoré predchádzali rozsudku najvyššieho súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil, je zrejmé, že sťažovateľ vlastníctvo k pozemkom nikdy nenadobudol.

19. Záver najvyššieho súdu o nenadobudnutí vlastníctva sťažovateľa k pozemkom, reagujúc na v konaní zistené skutočnosti, riadiac sa názorom ústavného súdu o súladnosti § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 147/1995 Z. z. s ústavou, nemožno považovať za svojvoľný alebo arbitrárny ani taký, ktorý by bol príliš formalistický alebo by obsahoval zjavný právny omyl. Medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom sťažovateľom uvedených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné reálne dospieť k záveru o ich porušení. Namietaný rozsudok totiž nepredstavuje výsledok takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá by sa od znenia príslušných ustanovení a záverov ústavného súdu odchyľila natoľko, aby tým došlo k popretiu ich významu a účelu. Preto je ústavná sťažnosť aj v rozsahu proti rozsudku najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu